

РЕШЕНИЕ

№ 2530

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5563** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на юрк. В. Т., като пълномощник на МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, срещу РЕШЕНИЕ №ППН-01-692/2020 от 28.04.2023г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД или Комисията). С оспорвания административен акт: 1) На основание чл.38, ал.3 ЗЗЛД, е обявена за основателна жалба с вх. №ППН-01-692/05.10.2020г., подадена от Г. Е. Х. срещу министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни.; 2) Жалбата с вх. №ППН-01-692/05.10.2020г., подадена от Г. Е. Х., е обявена за неоснователна срещу З. „И.“; 3) На основание чл.58, §2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за нарушения на чл.5, §1, б. „а“ и б. „б“ и чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679, е разпоредено на министъра на вътрешните работи, администратор, да съобрази операциите по обработване на лични данни с разпоредбите на Регламента.; 4) В допълнение към мярката по т.3, на основание чл.58, §2, б. „и“ във вр. с чл.83, §5, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на министъра на вътрешните работи, администратор на МВР с ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, за нарушение на чл.5, §1, б. „а“ и б. „б“ и чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, В ЧАСТТА по т.1, т.3 и т.4, като постановено при допуснати съществени нарушения на

административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона. На първо място поддържа, че Комисията се е произнесла по една недопустима жалба, тъй като е била сезирана след изтичане на преклузивния шестмесечен срок, установен в чл.38, ал.1 ЗЗЛД. Твърди, че личните данни на Г. Х. са били обработени в съответствие с принципите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и не са били използвани за цели, различни от тези за реализация на установено нарушение на обществения ред. Смята, че в случая е била допусната техническа грешка, а не е била извършена злоупотреба с личните данни на подателя на жалбата Х.. Изтъква, че при определяне на административното наказание не са били спазени принципите, установени в чл.83, §2 от Регламент (ЕС) 2016/679. Намира за необоснован извода на Комисията, че за субекта на данни са настъпили вреди, доколкото такива твърдения не са били изложени от подателя на жалбата Г. Х. и не са били предмет на изследване в производството. Чрез процесуалния си представител юрк. В. Т. моли съда да отмени Решение №ППН-01-692/2020 от 28.04.2023г., в оспорваната му част по т.1, т.3 и т.4, и да осъди ответника за разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ, представлявана от председателя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Й. Н. поддържа, че оспорваното Решение е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Не претендира за разноски. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Заинтересованата страна – Г. Е. Х., редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се явява, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С жалба от 05.10.2020г. (регистрирана при ответника с вх. №ППН-01-692), заинтересованата страна Г. Х. е сезирал КЗЛД с искане да установи дали Земеделска производителна кооперация „И.“ (З. „И.“), Областната дирекция – Шумен на Министерството на вътрешните работи (ОД на МВР) и Националната агенция за приходите, Териториална дирекция – В., офис Р. (ТД на НАП), са нарушили правата му, регламентирани от Закона за защита на личните данни. В жалбата са изложени следните твърдения: В периода от 2016г. до 01.11.2019г. Х. е работил като пазач/охранител в З. „И.“ в [населено място], област Р.. Преди 2-3 м. от Кооперацията му предали съобщение от НАП за доброволно изпълнение, на основание чл.221 от Данъчноосигурителния процесуален кодекс (ДОПК), по образувано изпълнително дело за неплатени от Х. публични задължения за глоба в размер на 50 (петдесет) лева, наложена с фиш от ОД на МВР. При извършена от него проверка в ОД на МВР Х. установил, че фишът е издаден за лек автомобил с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] – собственост на З. „И.“, докато самият той не притежава моторно превозно средство (МПС), няма свидетелство за управление на МПС и никога не е управлявал лек автомобил, включително този за който е издаден фишът. Изразил е съмнения, че в този случай личните му данни са били обработени

неправомерно от председателя на З. „И.“, който е имал достъп до тях, в качеството му на работодател, от ОД на МВР и от ТД на НАП, офис Р..

За образуваното производство Комисията е уведомила З. „И.“, министъра на вътрешните работи и Националната агенция за приходите, като им е предоставила 7-дневен срок за становища по изложените факти и обстоятелства, както и за ангажиране на доказателства по случая (писма с изх. №, № ППН-01-692/2020#1, ППН-01-692/2020#2 и ППН-01-692/2020#3 от 26.11.2020г.).

В отговор с вх. № ППН-01-692/2020#4 от 03.12.2020г. от НАП са посочили реда и условията за събиране на публични вземания, установени от други органи на държавна власт. Дадени са разяснения, че публичният изпълнител в НАП е орган по принудителното изпълнение, а не страна в него, каквото качество имат длъжникът, публичният взискател, трети страни със самостоятелни права върху обекта на изпълнението и обезпечените кредитори. Изтъкнато е, че публичният изпълнител няма правомощия по осъществяване на контрол спрямо предявените в НАП изпълнителни основания. Обоснован е извод, че в случая обработването от НАП на личните данни на Г. Х. е станало в съответствие с Регламент (ЕС) 2016/679 – чл.6, §1, б. „в“ и „д“.

Становище във връзка с образуваното производство пред КЗЛД е изразено и от З. „И.“ (вх. № ППН-01-692/2020#5 от 17.12.2020г.). В него председателят на земеделската кооперация заявява, че не е злоупотребявал с личните данни на Г. Х., чието трудово правоотношение е било прекратено в края на 2019г. Посочил е, че самият той управлява лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС], регистриран на З. „И.“. Спомня си, че преди време посетил [населено място] по служба и паркирал автомобила в близост до пешеходна пътека. След като приключил ангажимента си и се върнал намерил уведомление за наложена глоба с Ф. серия Н №0338162 в размер на 50 лева. В близост нямало служители на МВР. Впоследствие фиш не му бил връчен и не знае по какъв начин служителите на МВР са стигнали до личните данни на Х., който към онзи момент все още е работел в З. „И.“ на длъжност „Охранител-пазач“. Изразено е мнение, че МВР е институцията, която има пълен достъп до личните данни на гражданите.

В Становище с вх. № ППН-01-692/2020#6 от 29.06.2021г. министърът на вътрешните работи е направил възражение за недопустимост на жалбата на Г. Х., като подадена след изтичане на установения в закона срок. Алтернативно жалбата е оспорена като неоснователна. В становището са изложени следните твърдения: На 04.10.2018г. по реда на Закона за движението по пътищата (ЗДвП) била извършена проверка във връзка с неправилно паркирано МПС. На основание чл.186 ЗДвП контролният орган съставил фиш в отсъствие на нарушителя. При това била приложена нормата на чл.188, ал.2 ЗДвП съгласно която, когато нарушението е извършено при управление на МПС – собственост на юридическо лице (ЮЛ), предвиденото в закона наказание се налага на неговия законен представител или на лицето посочено от последния, на което той е предоставил управлението на автомобила. На мястото на проверката издателят на фиша не разполагал с достъп до Автоматизираната информационна система (АИС), поради което поискал информация от служител в оперативната дежурна част на ОД на МВР в [населено място]. Получените данни контролният орган вписал във фиша. Поддържа, че обработването на личните данни на Х. е станало на основание чл.26, ал.1 ЗМВР и органите на МВР не са ги използвали за цели, различни от тези за реализиране на установено нарушение на обществения ред. Посочено е, че

на основание чл.70 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) директорът на ОД на МВР – Шумен е предприел действия за възобновяване на административнонаказателното производство по издаване на Ф. серия Н №0338162/04.10.2018г., както и за спиране на изпълнението за което е бил уведомен и публичният изпълнител. Впоследствие от МВР е представено допълнително становище и информация с вх. №ППН-01-692/2020#15 от 03.02.2023г. с приложения.

С Решение по т.5 по Протокол №41/09.11.2022г. Комисията е приела за допустима жалбата с рег. №ППН-01-692/05.10.2020г. и я е насрочила за разглеждане в открито заседание на 15.02.2023г. Като страни в производството са конституирани подателят на жалбата Г. Х. и ответници: З. „И.“, и министърът на вътрешните работи.

С Решение №ППН-01-692/2020 от 16.12.2022г. Комисията е обявила жалбата с рег. №ППН-01-692/05.10.2020г., подадена от Г. Е. Х., за очевидно неоснователна по отношение на Националната агенция за приходите в частта за образуваното изпълнително дело за събиране на публични вземания.

На 15.02.2023г. Комисията е провела открито заседание с участие на ответника министър на вътрешните работи, с което производството е приключило и е постановено оспорваното Решение №ППН-01-692/2020 от 28.04.2023г.

За установяване на спорните факти по делото са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи: Писмо с рег. №372р-3323/09.02.2023г. до директора на Дирекция „Правно-нормативна дейност“ на МВР; Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 ДОПК с изх. №С190017-048-0147419/17.10.2019г.; Писмо с изх. №С200017-178-0031239/10.12.2020г. от ТД на НАП – В., Офис Р.; Известие за доставяне (обратна разписка) №9100016915290; Ф. серия Н №0338162/04.10.2018г.; Трудов договор №12/31.03.2009г.; Заповед №2/29.10.2019г.; Справка за нарушител/водач от 10.01.2023г.; Преглед на фиш; Докладна записка с рег. №1729р-32945/03.12.2020г.; Сведения с рег. №УРИ 372-000-24175/04.12.2020г.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.38, ал.8 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид релевираните от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Решение №ППН-01-692/28.04.2023г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол №5/15.02.2023г. Комисията, в качеството ѝ на колегиален орган, е постановила процесното Решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл.8, ал.6 и ал.7 от действащия към датата на издаване на административния акт Правилник за дейността на КЗЛД и нейната администрация (обн. ДВ, бр.60/30.07.2019г.).

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да мотивират неговата

отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че Комисията се е произнесла по недопустима жалба, подадена след изтичане на преклузивния шестмесечен срок от узнаване на нарушението, установен в чл.38, ал.1 ЗЗЛД. Действително нормата на чл.38, ал.1 ЗЗЛД установява, че при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни има право да сезира комисията в срок 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от извършването му. В случая обаче, приложима е нормата на §44, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за защита на личните данни (ПЗР ЗИД ЗЗЛД, ДВ, бр. 17/26.02.2019г.) съгласно която, за нарушения на закона и на Регламент (ЕС) 2016/679, извършени до влизането в сила на този закон, срокът за сезиране на комисията по чл.38 е една година от узнаването на нарушението, но не по-късно от 5 години от извършването му. Не е спорно по делото, че заинтересованата страна Г. Х. е узнал за наложеното му административно наказание „глоба“, най-рано на 16.11.2019г., когато му е било връчено Съобщение за доброволно изпълнение по чл.221 ДОПК с изх. №С190017-048-0147419/17.10.2019г. Това обстоятелство се установява и с приетите по делото писмени доказателства: Писмо с вх. №УРИ 372000-24570/10.12.2020г. по описа на ОД на МВР (л.62) и Известие за доставяне (обратна разписка) 9100016915290 (л.62, гръб). От друга страна за дата на нарушението на правата на субекта на лични данни следва да се приеме 04.10.2018г. - датата на съставяне на Ф. със Серийен №0338162 (л.63). Следователно нарушението за което е сезирана Комисията е било извършено преди влизане в сила на Закона за изменение и допълнение на Закона за защита на личните данни – 26.02.2019г., и по отношение на него е приложим едногодишният срок от узнаването, съгласно §44, ал.2 ПЗР ЗИД ЗЗЛД. Този срок не е изтекъл към 05.10.2020г. - датата на подаване на жалбата до КЗЛД.

Процесното Решение е законосъобразно, в частта по т.1, с която е обявена за основателна жалба с вх. №ППН-01-692/05.10.2020г., подадена от заинтересованата страна Г. Х..

Определение за „лични данни“, към времето на обработването им - м. октомври 2018г., е дадено в чл.2, ал.1 ЗЗЛД (редакцията ДВ, бр.91/2006г.). Съгласно тази разпоредба това е всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез един или повече специфични признаци. Според действаща след 26.02.2019г. разпоредба на чл.4, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Регламент (ЕС) 2016/679) „лични данни“ е всяка информация свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано е лице, което може да бъде идентифицирано пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или

повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне или по друг начин, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване представлява „обработване на лични данни“, съгласно определението, дадено в §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗЛД, в приложимата редакция ДВ, бр.103/2005г. (отм.). Законът - чл.2, ал.2 (отм.) ЗЗЛД, установява императивно задължение личните данни да се обработват законосъобразно и добросъвестно, да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели, да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват, както и да са точни и при необходимост да се актуализират (т.1 - т.4). Идентични принципи при обработването на личните данни са установени и в Регламент (ЕС) 2016/679 – чл.5, §1, б. „а“ - б. „г“, принципите на „законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“ и „точност“. В релевантния период - м. октомври 2018г., условията за допустимост при обработване на личните данни са изрично и изчерпателно посочени в чл.4 ЗЗЛД (отм.) Съгласно тази разпоредба обработването е допустимо, само ако и доколкото е приложимо поне едно от условията, изрично и изчерпателно посочени в т.1 – т.7: а) обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; б) физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; в) обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; г) обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; е) обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; ж) обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

По принцип за администратора на лични данни – министър на вътрешните работи (чл.29 ЗМВР), е налице основание за обработване на личните данни на лицата, всякога за осъществяване на дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство по начините, регламентирани в чл.26, ал.1 ЗМВР. Това обаче, не означава, че обработването на личните данни може да става в нарушение на принципите, установени в ЗЗЛД – чл.4 (отм.) и в Регламент (ЕС) 2016/679 – Глава втора,

чл.5.

В случая жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че лични данни на Г. Х. в обем: име, презиме и фамилия, ЕГН и адрес, са били достъпни от служител на МВР и впоследствие разкрити чрез предаване на друг служител на МВР за налагане на административно наказание „глоба“ с Ф. сериен №0338162/04.10.2018г. по реда на чл.186, ал.3 ЗДвП. Съгласно тази разпоредба Ф. за неправилно паркирано МПС може да се издаде и в отсъствие на нарушителя. В този случай фишът се издава на собственика, а когато в свидетелството за регистрация е вписан ползвател, на ползвателя на МПС, като първият екземпляр от фиша му се изпраца, а вторият и третият екземпляр остават за съхранение в службата за контрол. Към моторното превозно средство се закрепва уведомление, в което се посочват мястото и времето на нарушението, моторното превозно средство, с което е извършено нарушението, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът, сметката или мястото за доброволното ѝ заплащане. Закрепването на уведомлението към моторното превозно средство се смята за връчване на фиша. Според ал.2 на чл.188 ЗДвП когато нарушението е извършено при управление на МПС, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Не се оспорва в случая фактът, че Х. не е бил собственик, нито ползвател на МПС за което е издаден фишът, нито някога е бил законен представител на юридическото лице - З. „И.“. При това законосъобразен е изводът на административния орган, че личните данни на Г. Х. са били обработени неправомерно, в нарушение на принципите на законност, добросъвестност и точност. Без значение в случая е кой, по какъв начин и по какви причини е достигнал до идентифициращите лични данни на Х. като извършител на административно нарушение.

В т.78 от съображенията за приемане на Регламент (ЕС) 2016/679 (приложим от 25.05.2018г., чл.99) е прието, че защитата на правата и свободите на физическите лица с оглед на обработването на лични данни изисква приемане на подходящи технически и организационни мерки, за да се гарантира изпълнението на изискванията на настоящия регламент. За да може да докаже съответствието с настоящия регламент, администраторът следва да приеме вътрешни политики и да приложи мерки, които отговарят по-специално на принципите за защита на данните на етапа на проектирането и защита на данните по подразбиране. Такива мерки могат да се изразяват, *inter alia*, в свеждане до минимум на обработването на лични данни, псевдонимизиране на лични данни на възможно най-ранен етап, прозрачност по отношение на функциите и обработването на лични данни, създаване на възможност за субекта на данни да наблюдава обработването на данни, възможност за администратора да създава и подобрява елементите на сигурността. При разработването, проектирането, подбора и използването на приложения, услуги и продукти, които се основават на обработване на лични данни или обработват лични данни, за да изпълнят функцията си, производителите на продукти, услуги и приложения следва да бъдат насърчавани да вземат предвид правото на защита на лични данни при разработването и

проектирането на такива продукти, услуги и приложения и като отчитат надлежно достиженията на техническия прогрес, да се уверят, че администраторите и обработващите лични данни са в състояние да изпълняват своите задължения за защита на данните. Принципите на защита на данните на етапа на проектирането и по подразбиране следва да се вземат предвид и в контекста на процедурите за възлагане на обществени поръчки.

При направения извод за основателност на жалбата с която е била сезирана КЗЛД, законосъобразни са и дадените указания по чл.58, §2, б. „г“, както и наложеното на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, административно наказание „имуществена санкция“. Министърът на вътрешните работи е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност (чл.25, ал.1 от Закона за администрацията). Министърът, като орган на изпълнителната власт и в частност като администратор на лични данни, следва да носи административно-наказателна отговорност „имуществена санкция“ по реда на чл.83, ал.1 ЗАНН. Този извод съдът обосновава и по аргумент на противното на чл.83а, ал.6 ЗАНН , която норма предвижда, че на държавата, държавните органи и органите на местното самоуправление, както и на международните организации, не се налага имуществена санкция в случаите, изрично посочени в ал.1 на същата норма. Следователно, в останалите случаи, извън тези по ал.1 и когато законът е предвидил, на държавните органи и органите на местното самоуправление, се налагат „имуществени санкции“.

Комисията разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл.58, §2 от Регламент (ЕС) 2016/679 да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл.58, §2 от Регламент (ЕС) 2016/679, без това по б. "и", имат характера на принудителни административни мерки (ПАМ), чиято цел е да предотвратят или да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното поведение в областта на защитата на личните данни. Административното наказание "глоба" или "имуществена санкция", предвидено в б. "и" на чл.58, §2 има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. "а" – б. "з" и б. "й" *или вместо тях*. Изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от ПАМ, регламентирани в б. "а" – "з" и "й" или да наложи административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ или да приложи и някоя от мерките съвместно с административно наказание по б. "и". При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната.

В процесния случай, в условията на предоставената ѝ оперативна самостоятелност, КЗЛД е приела да приложи корективната мярка по чл.58, § 2, б. „и“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 – „имуществена санкция“, заедно с такава по чл.58, § 2, б. „г“.

Общите условия за налагане на административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“ са регламентирани в чл.83 от Регламент /ЕС/ 2016/679. В §2 на чл.83 е предвидено, че при вземане на решение дали да бъде наложено административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ и при определяне на техния размер, във всеки конкретен случай надлежно се разглеждат елементите, изчерпателно посочени в б., б. „а“ – „к“. В случая Комисията е изложила ясни мотиви относно това кои обстоятелства възприема като смекчаващи и кои като отегчаващи отговорността и причините за това. Съдът приема, че размерът на санкцията е съразмерен с тежестта и продължителността на нарушението и е определен в съответствие с принципите установени чл.83, §1 от Регламент /ЕС/ 2016/679. По изложените доводи съдът приема, че в оспорваната му част по т.1, т.3 и т.4, Решение №ППН-01-692/28.04.2023г. е законосъобразно и като такова не подлежи на отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, *срещу* РЕШЕНИЕ №ППН-01-692/17 от 28.04.2023г. на Комисията за защита на личните данни.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова